

© David Stockman

◀ Thijs Zonneveld (1980) is ex-wielrenner en gevierd sportjournalist. Hij verslaat de sportwereld voor de krant 'De Pers' en schrijft wekelijks een column voor www.nu.nl. Zijn journalistieke carrière begon toen hij het actieve wielrennen in november 2007 vaarwel zegde. Hij heeft al enkele sportboeken op zijn actief. In de voorbije Tour was hij sidekick van icono Mart Smeets tijdens 'De Avondetappe', de Tourtalkshow op de NOS. Tegenwoordig is hij ook de pleitbezorger van www.diebergkomter.nl.

Een cursus scheren

Dames en (vooral) heren,

Het Grote Scheren is weer begonnen. Hoe zonniger het is, hoe vaker er wordt gereden in korte broek, en hoe gladder de benen dienen te zijn. We hebben het in deze cursus al eerder gehad over het waarom van het benen scheren, vandaag komen twee andere aspecten aan bod.

Ten eerste: waar moet er geschoren worden? Of beter gezegd: tot waar? Als u begint te scheren, van onderen naar boven, dan komt er altijd een moment waarop u zich afvraagt waar u nu eigenlijk moet stoppen. Sommige renners stoppen niet. Die gaan all the way. Michael Rasmussen was er zo eentje – maar dan vooral vanwege de gewichtsbeparing. Zijn hele lichaam (inclusief schedel) ontharen scheelde hem al gauw zo'n anderhalve gram. Waarom hij dan wel zo'n vies baardje om zijn mond had heb ik nooit begrepen. Mischien was zijn scheerschuim op.

Andere renners scheren te weinig: ze houden bij hun knieën op. Ook dat wordt door de modepolitie van het peloton verboden: zichtbaar haar op de dijbenen is reden voor een onmiddellijke schorsing. Het antwoord op de tot-waar-vraag is heel simpel: u scheert tot waar de pijpjes van uw broek reiken ... en dan nog een heel klein stukje verder. Bij fors behaarde mannen krijg je dan inderdaad nogal een kolderiek beeld: halverwege hun dijbenen houdt het tapijt ineens op. Maar dat maakt niet uit: het is niet te zien als ze op de fiets zitten. Het is aan te raden dat dit type heren tijdens

strandvakanties een lange zwembroek draagt om te voorkomen dat ze door iedere voorbijganger keihard worden uitgelachen.

Dan nu de kwestie hóe er geschoren dient te worden. Dat is een lastige. Optie één: het scheermes. Het nadeel daarvan is dat een scheersessie soms (zeker voor beginnende scheerders) uitloopt in een bloedbad. Het zal niet de eerste keer zijn dat een beloftevolle amateur zijn been ter hoogte van de enkel amputeert voordat hij één behoorlijke uitslag heeft gereden.

Optie twee: harsen. Klinkt leuk, maar in de praktijk blijkt dat een martelmethode te zijn. Deze methode is vooral in trek bij vrouwen. Maar let op, beste heren, vrouwen hebben een andere pijngrens: die wezens zijn ook in staat om baby's uit hun binnenste te persen.

Optie drie: epilieren. Werkt erg goed, maar alleen voor mensen die niets te doen hebben. Een gemiddeld mannenbeen epilieren kost ongeveer net zoveel tijd als de Stille Oceaan over peddelen met een tandenstoker. En in de tijd die epilieren kost kun je ook zinnige dingen doen, zoals bij de etalageruit van de fietsenmaker kwijlend staren naar alle veel te dure spullen.

Optie vier: de ladyshave van vrouw- of vriendinlief 'lenen'. Dit is wellicht de beste keuze – tenminste, voor uw poezelige huidje. Het is snel, effectief en het maakt ook nog eens een lief snorrend geluid. De ladyshave is het helemaal. Dat wil zeggen, tot het moment dat uw vrouw of vriendin merkt dat er grote zwarte stoppels in de botgeschoren mesjes van haar ladyshave zitten – en dat de rode bultjes rond haar bikinilijn uw schuld zijn. Dan kunt u nog maar één ding doen met uw gladde benen.

Rennen voor uw leven.

➤ Het antwoord op de tot-waar-vraag is heel simpel: u scheert tot waar de pijpjes van uw broek reiken ... en dan nog een heel klein stukje verder. ◀